

РЕШЕНИЕ

№ 4680

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.

като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20231110114034 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на “Д.З” АД против Г. А. Б., с която е предявен иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

Ищецът “Д.З” АД твърди, че на 07.03.2022г. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение против Г. А. Б. за сумата 789,13 лева, представляваща платено по застраховка „Г.О.”- застрахователна полица № BG/ 08/ 517001378921, обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 04.01.2018г., за което е образувана щета № 210579213. Въз основа на подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр. дело № 12080/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, като по същото била издадена исканата заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните е сключен договор за застраховка „Автогрижа”, с предмет гражданската отговорност на водача на автобус м. “Форд” и със застрахователно покритие 19.05.2017г.- 18.05.2018г. В исковата молба са наведени доводи, че в рамките на застрахователното покритие по посочената застраховка, 04.01.2018г., е настъпило застрахователно събитие- пътно- транспортно произшествие (ПТП), при което ответникът, управлявайки автобус м. “Форд” ударил осветителен метален стълб и нанесъл вреди на същия. Ищецът поддържа, че на собственика на увреденото имущество било платено застрахователно обезщетение по от “ЗК Л.И.” АД по комбинирана застраховка “Пожар и природни бедствия и други вреди на имущества на юридически лица” в размер на 774,13 лева и били направени ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Застрахователят предявил претенцията си пред ищеца, въз основа на

което била образувана щета № 210579213, по която било платено застрахователно обезщетение в размер на 789,13 лева (включващ застрахователно обезщетение в размер на 774,13 лева и ликвидационни разноски в размер на 15 лева). В исковата молба са развити съображения, че ответникът напуснал местопроизшествието, вследствие на което виновно се отклонила от проверка за алкохол, поради което за него възникнало регресно вземане спрямо същата за платеното обезщетение и направените разноски.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника да плати сумата 789,13 лева, представляваща платено по застраховка „Г.О.”- застрахователна полица № BG/ 08/ 517001378921, обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 04.01.2018г., за което е образувана щета № 210579213.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответната страна, в който се изразява становище на иска. Ответникът сочи, че противоправността на поведението му и размера на вредите. Навежда доводи, че не е получил покана за доброволно плащане. Релевира довод за изтекла погасителна давност.

В обобщение, ответникът счита предявеният иск за неоснователен и моли да бъде отхвърлен.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, а и се установява от събраните писмени доказателствени средства, чрез представяне на застрахователна полица за комбинирана автомобилна застраховка “Автогрижа” № BG/ 08/517001378921, че ищецът е застраховал гражданската отговорност на водача на л.а. м. “Форд”, с рег. № СВ 4510 ВМ, с период на застрахователно събитие 19.05.2017г.- 19.05.2018г.

На 10.03.2017г. между “ЗК Л.И.” АД и “София тех парк” е сключен договор за застраховка, с предмет непроизводствени сгради и стъкла, период на застрахователно покритие 13.03.2017г.- 12.03.2018г.

От представения Протокол за ПТП от 04.01.2018г., се установява, че на 04.01.2018г., в гр. София, с района на “София тех парк”, пред сграда “Инкубатор”, е настъпило ПТП, при което товарният автомобил се ударил в метален стълб за осветление, след което напуснал мястото на ПТП.

От представената административнонаказателна преписка се установява, че на 02.04.2019г. на Г. А. Б. е съставен АУАН за това, че на 04.01.2018г. управлявал т.а. м. “Форд” и при извършване на маневра “движение на заден ход” се ударил в метален стълб, след което напуснал мястото на ПТП, без да изпълни задълженията си като участник в ПТП.

На 10.01.2018г. пред “ЗК Л.И.” АД е подадено уведомление за щети по МПС (по застрахователна полица № 198011710000484) от “София тех парк” АД, въз основа на което е образувана щета № 0000- 9801- В4 18- 7012, по която е платено застрахователно

обезщетение в размер на 774,13 лева.

ЗК "Л.И." АД е предявил претенцията си пред застрахователят на гражданската отговорност на водача на т.а. м. "Форд", за което пред ответника била образувана щета № 210579213 от 31.10.2019г., по която било определено плащане на сумата 789,13 лева, формирана като сбор от платеното застрахователно обезщетение в размер на 774,13 лева и ликвидационни разноски в размер на 15 лева), платена на 11.05.2020г.

За установяване на механизма на деянието е назначена съдебно-автотехническа експертиза (САТЕ), съгласно заключението на която процесното ПТП е настъпило при следния механизъм: на 04.01.2018г., в гр. София, с района на "София тех парк", пред сграда "Инкубатор", водачът на т.а. м. "Форд" извършвал маневра "движение назад" и ударил управлявания от него автомобил в метален стълб за осветление. Според вещото лице настъпилите увреждания се намират в пряка причинна връзка с механизма на деянието. Средната пазарна стойност на причинените вреди е 956,45 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Г.О." на автомобилистите по чл. 500, ал. 1 и ал. 2 КЗ представлява право на застрахователя да получи от застрахования платеното на пострадалото, респективно увреденото лице обезщетение, ако е осъществено някое от предвидените в посочените разпоредби основания. Регресното право на застрахователя срещу застрахования не е същинско застрахователно право, подобно на суброгацията по общия състав, предвиден в чл. 410 КЗ. То не е част от застрахователното правоотношение, а възниква по силата на закона при наличие на някое от регламентираните в действащата правна уредба основания. В предвидените в Кодекса на застраховането основания се касае до освобождаване на застрахователя от задължението му към застрахования. Регресното право възниква тогава, когато застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор (към застрахования) на основания, посочени в закона-умисъл, употреба на алкохол, наркотици и др.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ застрахователят по задължителна застраховка "Г.О." на автомобилистите има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, регресното вземане на застрахователя по застраховка "Г.О." възниква при наличието следните предпоставки: 1/ да е бил сключен договор за задължителна застраховка „Г.О. на автомобилистите“, в изпълнение на който 2/ застрахователят да е изплатил на увреденото трето лице или на неговия застраховател застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди и 3/ застрахованият водач

да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, в тежест на ищеца е да установи наличието на посочените факти. В тежест на ответницата е да докаже възраженията си, в това число и фактът, че е останала на мястото на ПТП до идването на органите за контрол на движението по пътищата, съответно, че е било наложително да напусне мястото на ПТП, поради необходимост от оказване на медицинска помощ или друга неотложна причина.

По делото не се спори, че към момента на настъпване на застрахователното събитие между страните съществува застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за задължителна застраховка “Г.О. на автомобилистите”, по силата на който ответникът е застраховал гражданската отговорност на водача на т.а. м. Форд”.

Не е спорно и, че към 04.01.2018г. притежаваните от “София тех парк” АД сгради са застраховани от “ЗК Л.И.” АД.

Спорен между страните се явява и въпросът за механизма на настъпване на пътнотранспортното произшествие. Механизмът на ПТП се установява посредством събраните писмени и гласни доказателства, както и заключението на САТЕ. От същите се установява и при какви обстоятелства е била причинена увредата на лекия автомобила, а именно: на 04.01.2018г., в гр. София, с района на “София тех парк”, пред сграда “Инкубатор”, водачът на т.а. м. “Форд” извършвал маневра “движение назад” и ударил управлявания от него автомобил в метален стълб за осветление. Изложеното обуславя извода, че водачът на т.а.м. „Опел” не е спазил правилото за движение по пътищата, регламентиращо задължение на водачите на МПС, при извършване на маневра “движение назад”- чл. 40 ЗДвП.

Протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения съставлява официален документ по смисъла на [чл. 179 ГПК](#). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. Тъй като механизмът на ПТП не е възприет непосредствено от длъжностното лице, същият има материална доказателствена сила досежно отразените в него обстоятелства- местоположение на МПС, настъпилите увреждания по МПС, за които следва да се приеме, че са се осъществили така, както е отразено в протокола. Когато фактът съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицата, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални знания, които съдът не притежава- в този смисъл решение № 24 от 10.03.2011г. на ВКС по т.д. № 444/ 2010г., I т.о.,

ТК, решение № 85 от 28.05.2009г. на ВКС по т.д. № 768/ 2008г., II т.о., ТК, решение № 73 от 22.06.2012г. на ВКС по т.д. № 423/ 2011г., I т.о., ТК, решение № 98 от 25.06.2012г. на ВКС по т.д. № 750/ 2011г., II т.о., ТК и решение № 15 от 25.07.2014г. на ВКС по т.д. № 1506/ 2013г., I т.о., ТК.

Процесният протокол за ПТП, настъпило на 04.01.2018г., макар че е съставен от служител на отдел "Пътна полиция", при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице относно състоянието на пътя, разположението на увреденото превозно средство и видимите щети по него, не съдържа данни за втория участник в произшествието и съответно не е подписан от ответника. Същевременно настоящият съдебен състав приема, че самоличността на виновния водач, т.е. на ответника, е установена въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото писмените доказателства – в тази връзка следва да бъде отчетена доказателствената сила на съставения акт за установяване на административно нарушение, която не е опровергана в процеса – липсват каквито и да било други доказателства, които да сочат, че товарният автомобил е бил управляван от трето за спора лице. Конкретиката на случая сочи, че констатациите в протокола корелират и с тези на САТЕ, която настоящият съдебен състав кредитира като обективно и компетентно изготвена, и даваща пълен отговор на поставената задача. Съгласно заключението на САТЕ, налице е пряка причинна връзка между механизма на ПТП и настъпилите вреди, като установеният механизъм на ПТП е идентичен с описания в протокола за ПТП.

В светлината на изложеното следва да се приеме, че произшествието е настъпило при извършване на маневра "движение назад" от водача на т.а. м. "Форд", който не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, с което нарушил правилото за движение по пътищата, регламентирано в разпоредбата на чл. 40 ЗДвП. Посоченото нарушение се намира в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, в случай, че водачът на т.а. м. "Форд" беше осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите, до произшествие нямаше да се стигне.

Установена е и причинната връзка между механизма на деянието и настъпилите вреди.

Следващият спорен въпрос между страните е напуснал ли е ответникът местопроизшествието преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. Бягството от местопроизшествието е категорично установено, ако е налице влязла в сила присъда или друг акт с последиците на влязла в сила присъда за това деяние, но то може да бъде установено в производството по чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. последно КЗ (в т. ч. със съставен от контролния орган протокол за ПТП, признание на водача на МПС). В чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП и чл. 201 ППЗДвП е установено правилото, че когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Т.е. отклоняването от местопроизшествието като фактическо действие, нарушаващо

императивни законови норми, винаги е виновно (ако не е осъществено обратно доказване).

В Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд (обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г.), издадена на основание чл. 125а, ал. 2 ЗДВП вр. с чл. 487, ал. 4 и чл. 574, ал. 3, т. 3 и ал. 5 КЗ, са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1 констативен протокол за ПТП с пострадали лица – приложение № 1; 2 протокол за ПТП с материални щети – приложение № 2 и 3 двустранен констативен протокол за ПТП – приложение № 3 (чл. 2, ал. 1), както и тяхното съдържание, включващо данни за употреба на алкохол от водача. Съответно в чл. 99, т. 4 от издадената на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР Инструкция № 81213-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение (издадената на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР, Обн. ДВ, бр. 90 от 31.10.2014г.) е предвидено, че когато са причинени само материални щети и ПТП не се разследва от ДОГ, нарядът е длъжен да изясни обстоятелствата и причините за неговото настъпване, като задължително изпробва участниците в ПТП за употреба на алкохол, а при съмнение и за наркотични вещества или техни аналози. Резултатът от тази проверка, също така задължително, с оглед нормативно установеното съдържание на протокола за ПТП, се отразява в него. В този смисъл императивният регламент на тези правоотношения води до извода, че са налице предпоставките по чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. последно КЗ в случаите, когато ответникът не е оспорил твърденията на ищеца, нито е доказал, че напускането на мястото на ПТП се дължи на обстоятелство, изключващо неговата вина, с оглед предприети действия от неотложен характер. В т.см. решение № 152 от 15.11.2014г. на ВКС по т.д. № 2080/ 2013г., I т.о, ТК, решение № 195 от 09.11.2017г. на ВКС по т.д. № 2628/ 2016г., II т.о., ТК и решение № 81 от 30.07.2020г. на ВКС по т.д. № 889/ 2019г., II т.о., ТК.

В разглеждания случай фактът, че ответникът е избягал от местопроизшествието е установен въз основа на представения протокол за ПТП. Следва да се посочи и, че в отговора на исковата молба ответникът е оспорил съществуването на претендираното регресно право на застрахователя, но не е изложил конкретни твърдения за наличие на обстоятелство, изключващо неговата вина, с оглед предприети действия от неотложен характер. Поради това и с оглед установеното напускане от ответника на мястото на ПТП непосредствено след настъпването му, както и при съобразяване на императивната нормативна уредба относно дължимото поведение на деликвента и органите на МВР при ПТП, настоящият съдебен състав намира за установени фактите, релевантни за основателността на предявената регресна претенция по чл. 500, ал. 1, т. 1, предл. последно КЗ.

В обобщение в случая са налице всички предпоставки от фактическия състав на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Г.О." на автомобилистите по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност- стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.), напр. решение № 167/ 11.05.2016г. по т.д. № 1869 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.); застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. В създадената съдебна практика- решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586 / 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667 / 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069 / 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 115 от 09.07.2009г. по т.д. № 627 / 2008г. на ВКС, ТК, II т.о. и др., е прието, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.); във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.); във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по застрахователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение № 141 / 08.10.2015г. по т.д. № 2140 / 2014г. на ВКС, ТК, I т.о., по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на застрахованото имущество, е възприета практика на ВКС, изразена в решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667 / 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 79 от 02.07.2009г. по т.д. № 156 / 2009г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 22 от 26.02.2015г. по т.д. № 463 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069 / 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586 / 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., че застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума.

Обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1- 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Г.О." по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т. см. решение по т. дело № 652/ 2009г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/ 2010г., решение № 153/ 22.12.2011г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на

утвърдената Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението □ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т. см. постановените решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/2009г., I т.о. "Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказанния размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010г., I т.о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 400 КЗ изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество/ ал. 2/, т. е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009г. на ВКС по т.д. № 627/ 2008г., II т.о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., ТК, постановени по реда на чл. 290 ГПК и представляващи задължителна за съдилищата практика на ВКС. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на повреденото имущество е 956,45 лева, а ищецът е платил обезщетение в размер 774,13 лева. Предвид това, на ищеца следва да бъде присъдена по- малката от двете суми- действителната стойност на увреденото имущество, към която следва да се добави и размера на направените ликвидационни разноси пред ищеца в размер на 15 лева. С оглед изложеното, на ищеца следва да се присъди сумата 789,13 лева.

Доколкото в случая платеното застрахователно обезщетение не е репарирано и причинителя на вредата е имал валидна застраховка "Г.О.", налице са предпоставките на чл. 500. ал. 1, т. 3 КЗ и за ответника е налице пасивна материална легитимация.

С оглед основателността на претенцията на ищеца следва да бъде разгледано наведеното с отговора на исковата молба възражение за давност. По въпроса за погасителната давност спрямо регресните суброгационни искове на застрахователя и Гаранционния фонд съществува задължителна практика, обективирана в т. 14 от ППВС № 7/ 77г. Този въпрос се разрешава непротиворечиво и в практиката на ВКС, напр. решение № 178 от 21.10.2009г. по т.д. № 192/ 2009г. на ВКС, ТК, II т.о.; решение № 173 от 30.10.2009г.

по т.д. № 455/ 2009г. на ВКС, ТК, II т.о.; решение № 53 от 16.07.2009г. по т.д. № 356/ 2008г., ТК, I т.о.; решение № 2 от 02.02.2011г. по т.д. № 206/ 2010г. на ВКС, ТК, II т.о.; решение № 15 от 04.02.2011г. по т.д. № 326/ 2010г. на ВКС, ТК, II т.о.; решение № 127 от 18.10.2019г. по т.д. № 2835/ 2018 г. на ВКС, ТК, I т.о. и др. С посочената съдебна практика е разяснено, че регресните суброгационни иски на застрахователя и Гаранционния фонд се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД, която започва да тече от момента, в който застрахователят, съответно Гаранционният фонд, изплати обезщетенията на правоимащите лица, а не от момента на настъпване на застрахователното събитие. В случая погасяването е извършено на 11.05.2020г., а исковата молба, с оглед разпоредбата на чл. 422, ал. 1 от ГПК, е предявена на 07.03.2022г., т.е. преди изтичане на давностния срок, което обуславя неоснователността на претенцията.

Изложеното обуславя извод, че предявеният иск е доказан по основание и размер.

Относно разноските:

При този изход на делото право на разноски има ищецът.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени извършените в производството разноски, съразмерно на уважената част от иска. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

Конкретиката на случая сочи, че в заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 25 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева.

В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 25 лева, за държавна такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5 лева, за депозити за възнаграждение на свидетел и вещо лице, в размер, съответно на 30 лева и 300 лева, за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

Искането за присъждане на разноски своевременно и ищецът е представил доказателства за действителното извършване на разноските, поради което на същия следва да се присъдят направените в първоинстанционното производство разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Г. А. Б., с ЕГН *****, съществуването на вземането на „Д.З” АД, с ЕИК *****, за сумата 789,13 лева, представляваща регресно вземане за платено по застраховка „Г.О.”- застрахователна полица № BG/ 08/ 517001378921, застрахователно обезщетение за вреди от застрахователно

събитие, настъпило на 04.01.2018г., за което пред „Д.З” АД е образувана щета № 210579213, в резултат на виновното и противоправно поведение на Г. А. Б., чиято Г.О. е застрахована от „Д.З” АД по договор за задължителна застраховка „Г.О. на автомобилиста”, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 07.03.2022г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед № 10754 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.04.2022г. по ч.гр. дело № 12080/ 2022г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ

ОСЪЖДА Г. А. Б., с ЕГН *****, съществуването на вземането на „Д.З” АД, с ЕИК *****, сумата 385 лева, представляваща разноси, направени в производството по ч.гр. дело № 12080/ 2022г. по описа на Софийски районен съд, 170 състав, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Г. А. Б., с ЕГН *****, съществуването на вземането на „Д.З” АД, с ЕИК *****, сумата 840 лева, представляваща направени в първоинстанционното исково производство разноси, на основание, чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____